Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste Dages Hellige

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

20. Aarg. Nr. 13. *Den 1. April 1871.* Priis 6 Sk pr Exp.

Bemærkninger af Præsident Geo. A. Smith

i Tabernaklet i Salt Lake City den 20de Novbr. 1870.

(Fra „Journal of Discourses")

Naar jeg fremstiller mig for de Hellige, ønsker jeg altid at blive veiledt og inspireret af den Hellig-Aands Lys for at kunne tale som Folkets Omstændigheder og Forhold fordre. Saaledes iagttog jeg det ikke i mine Drengeaar. Jeg kunde høre vor Præst bede Herren om at give ham sin Aand til at diktere ham og til at bringe til hans Sind saadanne Emner, som kunde være passende for de Forsamledes Tilstand og Trang, hvorefter han aabnede sin Bibel, stak en skreven Piece deri og læste sin Prædiken. Nu, jeg maa tilstaae, at mine Bønner aldrig ere blevne besvarede paa en saa mærkværdig Maade. Herren lavede Prædikenen fix og færdig, og Præsten behøvede kun at læse den. Hvadenten denne Maade at prædike paa er god Politik eller ikke, betvivles meget af mange af de protestantiske Kirker, men jeg antager, det er Skik hos de fleste af dem. Der er nogle Geistlige, som afvige fra denne Regel, idet de sandsynligviis tænke, at naar en Mand sidder og forfatter sin Prædiken i sit Studereværelse, vil han ikke have Aanden til at fremsætte den for sine Tilhørere med en saadan Kraft, som naar den bliver forfattet paa staaende Fod.

Hos de Sidste-Dages Hellige ere skrevne Prædikener og forud affattede Taler fuldstændig forkastede og ere aldrig blevne praktisk anvendte iblandt dem. Gud udvalgte de Svage og Enfoldige af Verden. De Lærde i Almindelighed forkaste den Idee, at Gud har aabenbaret sig for en uvidende Mand som Joseph Smith, eller at Joseph Smith havde Tro nok til at annamme Kundskab fra Gud. Jeg veed, de pleie at sige: „Hvis Herren vilde have Noget udført, hvorfor kaldte han da ikke paa en lærd Mand, som havde opoffret hele sin Levetid til at studere Theologi?" Den sande Aarsag var den, at de vare for selvkloge og ikke vilde lytte til hvad Herren havde at

sige. Han kaldte ligefrem paa Joseph fordi han blev forvirret og uvis ved at høre disse lærde Mænd prædike. Han havde hørt dem prædike fire a fem forskjellige Lærdomme, og bagefter seet, at de kivedes om Proselytterne; derfor henvendte han sig i Ydmyghed til Gud og adspurgte ham, i Overeensstemmelse med Apostlen Jakobs Raad, som siger: „Hvis Nogen fattes Viisdom, han bede af Gud, som giver Alle gjerne og bebreider ikke." Joseph Smith var taabelig og eenfoldig nok til at følge dette Raad; han henvendte sig i Ydmyghed til Herren og adspurgte ham, hvilken Vei, der var den rette, og Herren viste ham den. Vel sandt, jeg har hørt denne Fremgangsmaade blive theoretisk anvendt i den christne Verden. Jeg har hørt Mænd bede Herren om en Pintsefest i deres Forsamlinger. I vide, at Disciplene paa Pintsefestens Dag profeterede og talte i saamange Tungemaal, at de fremme Mennesker, som fra næsten enhver Nation vare samlede i Jerusalem, hørte Evangeliet blive prædiket i deres Modersmaal. Hvis en saadan Begivenhed skulde finde Sted i en af de christne Kirker i den nyere Tid, vilde den foraarsage stor Opvækkelse, og Folket vilde blive forbauset, thi de troe ikke paa noget Saadant. Aandens Gaver — Tungemaal, Profeti etc. ere afskaffede for længe siden, sige de, og de styres nu af det skrevne Ord; dog afvige de temlig meget i Fortolkningen af dette skrevne Ord.

Joseph Smith forkyndte, at enhver Mand og Kvinde skulde ansøge Herren om Viisdom, at de kunde faae Kundskab fra ham, al Kundskabens Kilde; og Forjættelserne i det aabenbarede Evangelium vare saaledes, at de vilde stadfæste Troen hos os, at vi ved at vandre paa denne Vei, vilde naae Maalet for vore Bestræbelser. „Han, som troer paa mig," siger Frelseren, „de samme Gjerninger, som jeg gjør, skal han ogsaa gjøre, og større end dem; thi jeg gaaer til Faderen." Vi finde, at da Frelseren paabegyndte sin Mission, kom han til Johannes og blev døbt af ham i Jordans Flod, og satte derved et Exempel, som Andre skulde efterfølge. Han erklærede, at de, som troede paa ham, skulde tage deres Kors op og følge ham; ydermere lovede han dem, som viste Lydighed til hans Lærdomme, at de skulde faae den Hellig-Aands Gave og blive fødte af Aanden; og at han ved Aandens Lys vilde lede dem ind i al Sandhed og lære dem om tilkommende Ting.

Hvor mange af os Sidste-Dages Hellige leve op til denne Kaldelse og efter denne Aands Lys? Hvor mange af os ledes, som vi burde, ved den Hellig-Aands Lys? Ere ikke mange af os blevne skjødesløse, ligegyldige, uagtsomme, efterladne og afvegne til Høire eller Venstre, faldne i Snarer og Fristelser og tilladt os at blive ledte fra det rette Spor ved falske Aander og Djævelens Lærdomme.

Apostlen siger, at Gud satte i sin Kirke Apostler, Profeter, Evangelister, Hyrder og Lærere, for at de, som troe, ikke mere skulde være som Børn og lade sig omtumle af ethvert Lærdomsveir, ved snedig Underfundighed af dem, der ligge paa Luur for at narre dem. Søg i Verden efter denne Organisation, og I ville ikke finde den uden blandt de Sidste-Dages Hellige; den existerer ikke andre Steder, det vil sige, saa vidt Menneskenes Reiser og Kundskaber strække sig for nærværende Tid. Jeg erindrer, at jeg engang, medens jeg var ganske ung, gik til en Baptist Kirke; paa mit Spørgsmaal til den Herre, som stod ved Døren, hvad det var for en Kirke, svarede han,

at det var Christi Kirke. Jeg spurgte ham da, „hvilken Apostel grundlagte den?“ „Der findes ingen Apostler i disse Dage,“ svarede han. „Godt,“ bemærkede jeg, „men Paulus fortæller os, at Gud satte i sin Kirke først Apostler.“ „Aa,“ gjensvarede han, „Præstedømmets Organisation med dets Myndighed og Magt, saaledes som skildret i det Nye Testamente, er borttagen.“ Dette er en Feiltagelse, som gaaer igjennem hele Christenheden.

Denne Mand, som jeg har hentydet til, paastod alligevel, at de i Baptist Kirken havde Præstedømmet og at det var kommen til dem gjennem Waldenserne. Denne Paastand nødsager os til at undersøge, hvem Waldenserne vare. En Peter Walda, fortæller Burck, var en Kjøbmand, som anvendte en betydelig Deel af sin Formue til Oversættelsen af de fire Evangelier ved en Munk, og i Hjemmel af dette Arbeide begyndte han at prædike, og der var ogsaa endeel Personer, som troede hans Lærdomme. De bleve haardt forfulgte af den katholske Kirke, som banlyste dem og skadede dem paa enhver Maade, som stod i dens Magt — ved Udelukkelse, Sværd og Ild. Trods disse Forfølgelser gjorde Waldenserne Fremgang, og det Arbeide, de udførte, var en Forberedelse til Reformationen.

Men hvad Spørgsmaalet om Præstedømmet angaaer, da fremgaaer det, at hvis den katholske Kirke havde Myndigheden, saa udelukkede den Waldenserne, og hvis den ingen Myndighed havde, kunde Waldenserne heller ingen have, thi de havde deres Udspring i den katholske Kirke. Følgen heraf er, at Baptisterne ikke kunne have erholdt noget Præstedømme uden ved særskildt Aabenbaring, og dette have de ingensinde gjort Fordring paa.

Den samme Regel vil være gjældende for andre Sekter, thi jeg er overbeviist om, at de alle maae erkjende, at de have erholdt deres Præstedømme direkte eller indirekte fra den romersk-katholske Kirke. Nu, hvis denne Kirke ikke er ægte, kan Præstedømmet, som er udgaaet fra den, heller ikke være ægte; hvis dens Præstedømme og Myndighed var uforfalsket og paa Tro og Love, vilde Uddrivelsen af de saakaldte Reformeerte have sin Virkning eller Nytte, men Sagen er, fra hvilketsomhelst Standpunkt man betragter den, at disse forskjellige Sekter ere efterladte uden noget tilbørlig bemyndiget eller lovligt Præstedømme, thi medmindre den katholske Kirke havde det, kunde de ikke modtage det fra den, og selv om den katholske Kirke har det, saa udelukker eller uddriver den de Reformeerte. Hvis vi tale med de forskjellige protestantiske Sekter om disse Punkter, ville de fortælle os, at den katholske Kirke er afvegen, at den er nedsunken i Mørke, bleven Antichrist og alle disse forskjellige Ting, hvilket udentvivl er fuldkommen rigtigt, og maa, overeensstemmende med den nyere Tids Aabenbaring være sandt. Som Følge heraf ere vi berettigede til at drage den Slutning, at alle Sekter og Partier af den religiøse Verden vandre i Mørke.

Een Sekt, udaf fire eller sex hundrede, som ere udsprungne fra den oprindelige Kirke, maa rimeligviis være rigtig, men det er ganske sikkert, at ikke to af dem, forskjellige i Tro og Handlemaade, kunne være det, og det vilde under saadanne Omstændigheder være vanskeligt at afgjøre, hvilken af dem, der var den rette. Det var i en saadan Tilstand af Uvished og Tvivl at Joseph Smith befandt sig, da han henvendte sig til Herren og bad ham kundgjøre ham, hvilken Religion der var den rette, og

Herren aabenbarede til ham gjennem en hellig Engel, at de alle vare falske, samt sagde: „Jeg har kaldet Dig til at gaae og prædike Evangeliet i Simpelhed og Reenhed." Resultatet heraf blev, at Ældsterne gik fremad og proklamerede Evangeliet, og det fremkaldte megen Opvækkelse i Folkets Sind. Nogle Faa annammede det, men de bleve behandlede med Foragt; deres Prædikanter bleve mishandlede af Pøblen, tjærede og fjædrede, deres Huse nedbrevne og brændte, og tilsidst bleve Kirkens Ledere myrdede og deres Tilhængere udjagede fra Samfundet og drevne ud i Ørknerne eller nødte til at fornegte deres Religion. Den største Part af dem søgte Skjul i de øde Ørkener blandt vilde Dyr og vilde Mennesker. Dette er Kjendsgjerninger og tilkjendegiver hvorfor vi ere her.

Nu, Brødre, vi have Kundskab om disse Kjendsgjerninger, men ere vi trofaste i vor Kaldelse? Leve vi i Nydelsen af den Hellig-Aand? Eller tillade vi Ting af Verden, Rigdomme, Bedragelighed og tilfældige Prøvelser og Omstændigheder, at lede os i Besværlighed og foraarsage, at vi forglemme Gud, forsømme vore Bønner, vor Udredelse af Tiende og Offringer, vore Fasteforsamlinger, vore Bønner i Løndom og andre Pligter, der paahvile os som Hellige? Hvorledes er det fat med os? Lad os gjøre os selv disse Spørgsmaal og vaagne op og udføre vore forskjellige Pligter. Hvis vi have været ligegyldige, da lad os omvende os fra Ligegyldighed. Hvis vi ere sløve, da lad os vaagne op. Hvis vi have tilladt os at gjøre Uret, lad os aflægge det og leve i Lydighed til vor Troes Grundsætninger og den Hellig-Aands Bydende. Den Kjendsgjerning er nøie forbunden med vor Religion, at hvis vi ikke holde fast ved den og efterleve den, vilde det være bedre for os, om vi aldrig havde lært den at kjende; og hvis vi efterleve den, forventes Meget af os, saavel paa vore egne som paa vore Forfædres Vegne.

Paulus siger i det 15de Kapitel af Corintherne, idet han taler om Opstandelsen: „Hvad monne de ellers gjøre, som døbes for de Døde, dersom de Døde aldeles ikke opreises? Hvi døbes de da for de Døde?"

Dette Princip var nøie forbunden med den christne Religion i dens Hentydninger til Døden, og var saa fuldkommen forstaaet, at det blev benyttet som Beviis til Gunst for Lærdommen om Opstandelsen. Jeg formoder, at dette Princip sjelden eller aldrig bliver omtalt af Protestanterne, og da Joseph Smith fremstod og bekjendtgjorde, at det var de Sidste-Dages Helliges Pligt at blive døbte for deres Slægtninge, som vare døde uden Kundskab om Evangeliet, vakte det almindelig Forbauselse; dog kan Ingen, eftersom jeg forstaaer Skriftstedet hos Corintherne, fortolke det anderledes.

For at tilveiebringe Fordelene og Velsignelserne af denne Ordinance iblandt os og vore Forfædre, er det nødvendigt for os at leve efter vor Kaldelse og nøiagtigt opfylde vore Pligter. Ifølge de Aabenbaringer, som bleve givne gjennem Joseph Smith, skulde visse Steder indvies til Udførelsen af disse Ordinancer; Templer skulde bygges og Fonter beredes og indvies til dette Øiemed.

Profeten Malachias siger, idet han taler om de sidste Dage: „Thi see, Dagen kommer, som brænder som en Ovn; da skulle alle Hovmodige og Hver, som gjør Ugudelighed, være Halm, og den Dag, den, som kommer, skal antænde dem, sagde den Herre Zebaoth, og skal ikke lade dem Rod eller Green." Men Herren forkynder ved Malachias, at han vil sende Profeten Elias forend den store

og forfærdelige Dag kommer; og han skal vende Fædrenes Hjerter til Børnene og Børnenes Hjerter til Fædrene, at ikke Herren skal slaae al Jorden med Forbandelse." Denne Profeti hentyder til Aabenbaringen angaaende Daab for de Døde i de sidste Dage.

Idet Paulus opregner de store Velsignelser, som bleve skjænkede de Gamle formedelst Tro, taler han med Begeistring om dem, som „overvandt Riger, øvede Retfærdighed, slukte Ildens Kraft, undflyede Sværdets Od, bleve vældige i Krigen, bragte Fjendernes Leire til at vige;" han siger, „at Kvinder fik deres Døde igjen opstandne; Andre bleve hudstrøgne, stenede, gjennemsavede, gik omkring i Faare- og Gedeskind, vankede om i Jordens Kløfter og Huler, og alt dette for deres Tro;" og da gaaer han tilbage og siger, at de kunde ikke blive fuldkomne uden ved os. Overtænk derfor, Brødre og Søstre, de Pligter, vi skylde os selv og vore Forfædre! Hvis vi tillade os at blive formørkede, hvis vi give efter for Ugudelighed og overvindes af Snarer og Fristelser, tabe vi den Hellig-Aand og gaae glip af de Velsignelser, som tilhøre os og vore Forfædre, hvilke Obedias henviser til, sigende, at i de sidste Dage skulle Frelsere opkomme paa Zions Bjerg, og Riget skal tilhøre Herren.

Disse Principer burde rettelig skatteres af de Sidste-Dages Hellige; og for at opmuntre dem til Nidkjærhed, Trofasthed og Lydighed, vil jeg henvise til Aabenbaringen, given den 19de Januar 1841 til Joseph Smith angaaende Bygningen af Templet i Nauvoo. Der siges deri, at der fandtes ikke een Døbefont i hele Verden, at Kirken blev opfordret til at bygge dette Tempel, og Forjættelsen var, at hvis det blev bygget, skulde Folket erholde visse Velsignelser. Endvidere blev det kundgjort, at naar Herren befalede et Folk at udføre et Arbeide, og de bleve forhindrede fra at fuldføre samme af deres Fjender eller ved Forfølgelse, vilde Herren ingenlunde fordre, at de skulde udføre dette Arbeide. Intet Folk paa Jorden, idetmindste i den nærværende Generation og maaskee heller ikke i nogen anden, er blevet mere undertrykket, end Folket i Nauvoo, medens de vare ifærd med at udføre dette Arbeide. De bleve forfulgte paa forskjellige Maader; angrebne gjennem uretfærdige Processer af Staten Missouri og Authoriteterne i Staten Illinois, og ethvert Middel, som stod til Raadighed indenfor Lovens Omraade, blev anvendt for at paaføre dem Ulykker. Følgen blev, at hvor Loven ikke vilde strække til, anvendtes der Krudt og Bly, og endelig blev Kirkens Profet og Patriark myrdede og andre Ældster haardt saarede. Hundreder Huse bleve brændte og Fornærmelser af ethvert Slags, som kunde optænkes, bleve udøvede mod de Hellige. Medens de byggede dette Tempel, maatte Brødrene holde Vagt om Natten, og under Arbeidet vare de næsten tvungne til at staae med Forsvarsvaaben i den ene Haand og Værktøiet i den anden. Trods alle disse Forfølgelsesstorme, hvorunder mange Medlemmer maatte flye ud i Ørkenen, vedbleve de at arbeide indtil Templet var fuldført og indviet. Efter at have fuldført dette Hverv, havde de den Forjættelse af Herren, at han vilde ledsage dem ud i Ørkenen, med alle Præstedømmets Kræfter, Velsignelser og Privilegier, saa at de i Ørkenen kunde erholde og udføre Ordinancerne for deres Døde.

Vi skulle nu fortsætte Arbeidet paa Templet, hvilket de Sidste-Dages Hellige stedse befales at opbygge. Vi have en meget god, solid Grundvold her, der har vunden gode Mænds Bifald og Herrens Velbehag. Vi maae hente Materialierne

til Fortsættelsen af dette Arbeide, som af forskjellige Aarsager er bleven afbrudt fra Tid til anden, sytten Mile herfra, men alligevel strider det fremad, og vi bør ikke lade det hvile, men vedblive at arbeide, indtil vi have fuldført Bygningen overensstemmende med Tegningen, indviet den til den allerhøieste Gud og indrettet i dens underste Etage en Døbefont, i Lighed med den i Kong Salomons Tempel, til Daab for de Døde; at vi indenfor denne hellige, indviede Bygnings Mure kunne være istand til at udføre de Pligter og Ordinancer, som Gud har befalet med Hensyn til de Døde. Enhver Sidste-Dages Hellig, Mand eller Kvinde, ung eller gammel, skulde være besjælet af Lyst og Iver til at udføre denne store Pligt.

Jeg forstaaer godt, hvorfor Menneskene forfølge de Sidste-Dages Hellige. Det er fordi Præstedømmet og dets Kræfter findes iblandt dem. Satan opriver Menneskenes Børns Hjerter til Ondskab, til at hade og forfølge de Hellige, til at uddrive dem og myrde deres Ledere. Dette er den eneste Aarsag, thi de Sidste Dages Hellige have lige siden deres Organisation indtil nærværende Tid været det meest sædelige, lovlydige, flittige, maadeholdne og dydige Folk, som har levet paa Jorden, og de ere de samme i dette Territorium som de have været andre Steder.

Lad en Mand gjennemreise dette Land, ligesom Major Powel gjorde sidste Aar, og efter at være vendt tilbage udgive en Beretning om, at han har besøgt mormonske Landsbyer i en Udstrækning af fem hundrede (engl.) Mile, at han overalt har seet et lykkeligt og tilfreds Folk, men ingensteder et Værtshuus, en Dagdriver, Drukkenbolt eller Lediggænger; at Enhver glæder sig og at Fred og god Orden hersker overalt; en saadan Mand vil faae den samme Modtagelse som Major Powel. „Hvorledes, Major, De er paa en eller anden Maade interesseret i „Mormonismen"; Mormonerne have forblindet Dem." Saaledes er Aanden og Følelserne, som tilkjendegives overfor en Mand, der taler Sandhed om de Sidste-Dages Hellige, og det er netop et af de største Vidnesbyrd for Værkets Sandhed. Herren siger: „Vee Eder, naar alle Mennesker tale godt om Eder." Undertiden har jeg seet, at Aviserne have fremhævet denne eller hiin gode Ting hos „Mormonerne" og jeg har da sagt: „Hvad kan der være iveien med os? Ere vi blevne ugudelige, siden Verden elsker os?" Og jeg blev næsten forskrækket over det. Sagen er, vi skulle efterleve vor Religion, holde Guds Bud og udføre Alt, hvad der er paalagt os, uden at bryde os om hvad Verden tænker eller taler om os. „Ja, det kan være godt nok, men maaskee de vil sende Armeer herop og dræbe os?" Hvis de gjør det, vil de sende os lige ind i Himlen. Det er vor Pligt at arbeide i dette Liv saalænge vi kunne og udføre alt det Gode, der staaer i vor Magt, og aldrig at afvige fra Sandheden eller de evige Principer. Hvis det tillades vore Fjender at dræbe os, sikkre de os Martyrkronen, og vi ville gaae ind til celestial Herlighed. Jeg har hørt om Mænd, der vare saa eenfoldige, at de sprang overbord fra Skibet „Zion," fordi de antog det vilde synke. Hvorfor gjøre dette; hvis det synker, kunne vi kun synke med det, men den Mand, som springer overbord, er sikker paa at synke i ethvert Tilfælde.

Jeg kjender Mænd, som apostaserede i Missouri alene for at frelse deres Eiendom. „Der blev sagt til os: „Hvis I Mormoner ville fornegte Eders Religion, kunne I forblive her i Besiddelse af Eders Eiendom," og jeg erindrer netop en Mand, som blev der af denne Grund. For kort

Tid siden modtog jeg et Brev fra ham, hvori han tilstaaer at være en Ven af Mormonerne, men han apostaserede fra dem for at beholde sin Eiendom. Jeg kunde godt have bleven i Missouri og Præsident Young kunde ogsaa have bleven der, hvis vi vilde have fornegtet vor „Mormonisme," vor Tro paa Joseph Smith som en Profet, paa Ordinancerne, de Syges Helbredelse med Olie, Daab til Syndernes Forladelse og Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave, men vi vidste, at disse Ting vare sande og vilde ikke fornegte dem og derfor maatte vi forlade hvad vi havde. Nogle kalde dette en Opoffrelse. Vel sandt, det var et smukt Land og en riig Jordbund; vi havde gjort betydelig Fremgang og havde mange nydelige Landeiendomme rundt omkring os, og anlagte Byer og Landsbyer, men hvad var alt dette i Sammenligning med vor Religion? Vi anlagte disse Byer og vi vidste hvorledes vi skulde begynde forfra igjen, thi vi havde prøvet det to Gange i Missouri og Illinois, og da de atter uddrev os, besluttede vi at drage til et Land, saa usselt og elendigt, at intet Menneske paa Jorden vilde føle Trang til at besidde det. Saaledes kom vi lige ind i Hjertet af den amerikanske Ørk og indrettede vort nuværende Opholdssted, men mærkværdigt nok, nu sige Nogle, at dette Sted er for godt til „Mormonerne," og de maae drive os ud.

Vel Brødre, hvis vi efterleve vor Religion og ere trofaste for Herren, kunne vi undgaae Nødvendigheden af at blive uddrevne igjen. Dog, det vil ikke vare længe forend Mange af os med stor Glæde ville drage bort, af den Aarsag, at naar den Dag kommer, da de Forenede Staters Grundlov bliver anerkjendt som den høieste Lov i dette Land, (Amerika) vil enhver Mand blive beskyttet i sin religiøse Tro, og da ville vi gaae lige tilbage til Jackson County og bygge det skjønneste Tempel, som nogensinde er bleven bygget i dette eller i noget andet Land. Vi ville udføre dette, og Tiden er ikke saa langt borte. Med dette for Øie hænge vore Hjerter ikke fast ved nogen Jordplet i Verden, længere end det er nødvendigt for os at forblive der, for at opfylde vor Pligt. Naar den Dag kommer, og den vil komme, ville vore Landsmænd blive saa forandrede, at deres Utaalelighed vil falde bort og de ville komme til den Slutning, at alle Mennesker bør have Ret til at øve Tro i Overeensstemmelse med deres Samvittigheds Bydende, uden at blive forstyrrede. Hvis vi vente en Stund, og ere værdige dertil, ville vi skue denne Dag, og da ville vi blive istand til at opbygge vort Tempel.

Lad os derfor være flittige og trofaste, have Tillid til Herren og søge hans Beskyttelse, thi den er tusind Gange mere værd end den Beskyttelse, Menneskene kunne yde os. Hvad kan Mennesket gjøre? Han kan ihjelslaae Legemet. Hvad ellers? Det er Slutningen paa det, hans Magt strækker sig ikke længere end dertil. Men Mormonismens Principer kunne ikke alene ødelægge Legemet, men ogsaa Sjælen og Aanden; og de kunne tillige skjænke os evig Herlighed, Forøgelse og Lyksalighed.

Jeg forventer ikke at faae Leilighed til at tale til Eder i et Par Maaneders Tid, idet jeg agter at besøge Brødrene i de sydlige Egne i Vinter; rimeligviis vil jeg besøge henved tre og tredive Settlementer i Syden og blive borte nogle Maaneder. Jeg ønsker at bære mit Vidnesbyrd angaaende Evangeliets Principer, som ere blevne aabenbarede, og jeg veed de ere sande. Jeg kom ikke hertil, fordi jeg simpelthen troede dem, men jeg veed, at de ere sande og at Gud har aaben-

baret dem; jeg veed ogsaa, at alle de Ugudeliges Planer, Magt og Underfundighed aldrig vil kunne kuldkaste dem. Prøvelser kunne blive paalagte Individer, og det er en Kjendsgjerning, at Mange af os, som synes at have gjort stor Fremgang og i en utrolig kort Tid have forskaffet os mange af Livets Bekvemmeligheder, hænge saa fast derved, at vi meget nødig give Afkald paa dem, men det er nødvendigt, at vi og Herren veed af virkelig Erfaring, om vi elske denne Verdens Gods høiere end det evige Liv. Det er nødvendigt, at vi gjøre os selv det Spørgsmaal, og overveie det nøie og omhyggeligt: Elske vi den Herre Jesus Christus og hans Love og Evangeliets Principer mere end vi elske et Stykke Land, en lille Frugthave, en Mark, Boutik, Viingaard, Græsgang eller en Kvæghjord etc. Hvorledes er det? Hvis vi ikke gjøre det, er det paa Tiden at vi omvende os, og det vil være bedre for os at gjøre Opoffrelser, at yde Bidrag til Templet, at hjælpe de Fattige og Trængende osv. Jeg erindrer meget godt at have læst om en Mand, som kom til Frelseren og sagde: „Gode Mester, hvad skal jeg gjøre for at arve det evige Liv?" Efterat Frelseren havde svaret ham, sagde han: „Alle disse Ting har jeg holdt fra min Ungdom." Da sagde Frelseren, „endnu fattes Dig en Ting, gaa hen og sælg Alt hvad Du eier og giv det til de Fattige og kom og følg mig." Vi underrettes om, at han gik bedrøvet bort. Hvorfor? Fordi han havde megen Rigdom og kunde ikke skille sig ved den. Gaae vi i det samme Spor? Frelseren bemærkede engang, at det var meget vanskeligt for en riig Mand at komme ind i Himmeriges Rige. Jeg vil ikke paastaae, at jeg har anført disse Skriftsteder ordret, I ere bekjendte med dem. Men der fortælles os, at det er en meget vanskelig Sag for en riig Mand at komme ind i Himmeriges Rige; dette er Meningen af det. Lad os derfor ikke blive saa rige, at vi ikke kunne komme der; og lad os heller ikke blive saa fattige, at vi ikke kunne give en Skjærv til Hjelp til Fremrullingen af Guds Værk. Jeg erindrer at have læst i Salomons Ordsprog om et Individ, der bad Herren om, ikke at gjøre ham riig og heller ikke fattig. Han ønskede ikke at blive riig, af Frygt for at han da skulde blive hovmodig og forglemme Herren; og hvis han blev fattig, var han bange for, at han vilde blive nødsaget til at stjæle og tage Herrens Navn forfængelig. Vi ønske ikke at gaae til nogen af disse Yderligheder. Den Tid vil komme, og den er ikke langt borte, da de Sidste-Dages Hellige ville erholde saa megen Kundskab om guddommelige Ting, at de ville kunne bære Riigdom, kontrolere den og anvende den til Guds Ære; naar den Tid kommer, for at bruge en velbekjendt Udtryksmaade, „vil Herren aabne Himlens Vinduer og udgyde sine Velsignelser saa rigelig, at der ikke vil være Plads til at modtage dem."

Jeg vil anmode mine Brødre og Søstre om at udvikle deres Evner. Understøt vore Søndagsskoler; erindrer at sende Eders Børn dertil og gaae selv derhen ogsaa for at hjælpe til ved Undervíisningen og bidrag til deres Fremgang ved at yde de nødvendige Midler. Lad os tillige erindre alle de Pligter, der paahvile os som Hellige, i den huuslige Kreds. Vi ere næsten Alle rede til at gaae paa Mission og prædike, men vi burde ikke forglemme at prædike i vore Huse, Familier og Warder, og bære Vidnesbyrd om Sandheden, at ikke Ugudelighed skal trives iblandt os. Indprent i Børnenes Sind de Pligter, der paahvile dem. Vi kjende Loven med Hensyn

hertil. Vi ere befalede at lære vore Børn Saliggjørelsens Principer, Lærdommen om Omvendelse, Daab til Syndsforladelse og Retfærdighedens Principer i et saadant Maal, at de, naar de opnaae passende Alder, ville ønske at blive døbte. Vi bør foregaae dem med gode Exempler, give dem Forskrifter og Lærdomme, saa at de kunne voxe op uden Synd og blive frelste. Disse Pligter paahvile os, og hvis nogle af vore Børn sætte sig op imod os og henfalde til Ugudelighed, hvilket kan skee, eftersom Alle maae underkastes Prøvelser og Fristelser, bør Forældrene gjøre sig selv det Spørgsmaal: „Have vi gjort vor Pligt? I vide der er sagt: „Oplær et Barn, paa den Vei, han skal vandre, og naar han bliver gammel, vil han ikke vige derfra." Nu, en ganske ypperlig Regel for Forældre at iagttage med Hensyn til deres Børn, er at de selv vandre paa Veien.

Jeg bærer mit Vidnesbyrd om Evangeliets Principer og jeg beder, at Himlens Velsignelser maae blive udgydt over Eder, at I maae være istand til at bevare Troen, forstaae Loven og adlyde den og fremrulle det store og herlige Værk. Om kort Tid ville vi være hos Eder igjen og bære vort Vidnesbyrd, thi vi have fast besluttet at opfylde vor Kaldelse og prædike Evangeliet, som blev beseglet paa vore Hoveder ved Joseph Smith, formedelst Guds Befalinger — bære Vidnesbyrd om Saliggjørelsens Principer og undervise Menneskenes Børn, thi der findes ikke nogen Mark, i hvilken Israels Ældster kunne udføre mere Godt, ved at prædike og missionære, end i Utah blandt de Sidste-Dages Hellige.

Maae Israels Guds Velsignelser blive tildeelt Eder Alle, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1ste April.

Præsident Brigham Youngs Hjemkomst til Salt Lake City.

Støttende os til den Interesse, de adspredte Hellige føle for de Helliges Anliggender og Velfærd i Zion og i Særdeleshed for den Mand, hvem Gud har kaldet til at lede og styre sit Riges Anliggender paa Jorden i denne Uddeling, gjengive vi fra „Deseret News" af 15de Februar d. A. følgende Beretning om Præsident Youngs Hjemkomst til Salt Lake City fra hans langvarige Besøg i den sydlige Deel af Utah.

„Efter en Fraværelse af omtrent ti Uger kommer Præsident Young hjem idag; han ventes hertil Byen omtrent Kl. 4 i Eftermiddag. Denne er hans længeste Fraværelse fra Salt Lake City, siden han reiste tilbage til Grændsen i 1848 for at hente sin Familie, efter at have ført Pionererne hertil.

Som det naturligt kunde forventes, efter en saa lang Fraværelse, gjennemstrømmede behagelige Følelser Indvaanerne, og en stor Mængde af dem tilligemed en talrig Militæreskorte forlod Byen imorges for at tage en tyve Mile (engl.)

ud og byde ham velkommen tilbage; medens der samtidig fra de fornemste Bygninger i Byens Forretnings Kvarteer vaiede Flag til Ære for denne Begivenhed.

Disse tydelige Beviser paa, at Præsident Youngs Hjemkomst imodesees med Glæde og Fornøielse, vil muligviis nok ærgre nogle Faa, men det er tilfredsstillende at see Folket saaledes af egen Drift lægge deres Glæde over deres Præsidents Hjemkomst for Dagen. De kjende deres Ven og fryde sig ved at ære ham, der har ført dem sikkert ud af mangen slem Forlegenhed i den henrundne Tid og hvis Raad og Virksomhed vedblivende vil være til deres Fordeel og til Sandhedens Fremgang paa Jorden."

Uagtet Præsidenten er 70 Aar gammel, er han utrættelig i Udførelsen af de mange og ansvarsfulde Pligter, der paahvile ham. Han opoffrer en stor Deel af sin Tid til at reise omkring og besøge de Hellige i alle Dele af Territoriet og opmuntrer og lærer dem hvorledes de skulde opbygge Guds Rige paa Jorden, baade aandelig og timelig; han lærer dem ikke alene ved Ord, men ogsaa ved Exempel og gaaer altid foran, hvor Maskinerier skulle indføres og Fabrikker anlægges til Forarbeidelsen af enhver Ting, der er nødvendig for at gjøre de Hellige til et selvstændigt, velstaaende og og uafhængigt Folk, og han er altid den Første og meest Gavmilde til at skjænke Midler til de fattige Helliges Indsamling fra Adspredelsen.

Aldrig har nogen Mand, som Gud har opreist for at udføre et Arbeide eller en Mission paa Jorden, været mere trofast, nidkjær, urokkelig og oprigtig i Udførelsen af sine Pligter og Varetagelsen af de Forpligtelser, der paahvile ham, end Præsident Young, siden han blev kaldet til at præsidere over Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Hvad Under da, at de Hellige elske ham og have saa ubetinget Tillid til hans Raad og Lærdomme!

Vi kunne godt forestille os, hvilken Glæde og Tilfredsstillelse, ja selv Enthusiasme de Hellige ville være besjælede af ved Guds Mands, Israels Leders Tilbagekomst efter en saa lang Fraværelse.

Bekjendtgjørelser.

Ældste Peter Madsen ankom fra Aarhuus hertil Kjøbenhavn den 8de forr. Maaned i Besiddelse af en betydelig bedre Helbred, efter hans langvarige og haarde Sygdom, og vi haabe, at han, efter at have nydt lidt Hvile, snart vil være istand til at fortsætte sin Virksomhed i Missionen.

Ældste P. O. Thomassen beskikkes herved til at præsidere over Aarhuus Conference under Ældste Madsens Fraværelse.

W. W. Cluff,
Præsident
over den skandinaviske Mission.

Et Conferencemøde vil blive afholdt i Kjøbenhavn Søndagen den 9de April førstkommende, hvortil det arbeidende Præstedømme og de Hellige i Kjøbenhavns Conference, saavelsom Enhver, der interesserer sig for denne Gjerning, paa det Hjerteligste indbydes.

Oberst Fremonts Opdagelsesreiser til Klippebjergene.

(Efter Balduin Möllhausens Reisebeskrivelse.)

(Fortsat fra Side 184.)

I October 1848 foretog Fremont sin fjerde Expedition, der skulde føre ham til Øvre Rio Grande, deels fordi denne Vei til Sydhavet endnu ikke var bleven undersøgt, deels ogsaa fordi nogle Bjergjægere havde fortalt ham, at der paa dette Sted fandtes et godt Pas gjennem Rocky Mountains, hvilket han nu vilde overbevise sig om. Dennegang fik han ingen Understøttelse af Regjeringen, men engagerede paa egen Bekostning 33 af sine gamle Reisekammerater, kjøbte 120 af de bedste Muuldyr og forsynede sig med Vaaben, Ammunition og Levnetsmidler, for at foretage Reisen over Stepperne og gjennem de fjendtlige Comanche-, Kioway-, Apache-, Navahoe- og Utah-Indianeres Landstrækninger. Fra Missouri gik han op med Kansas-Floden. Efter at have tilbagelagt 400 engelske Mile, traf han sammen med gamle Fitzpatrick, der var omgiven af Tusinder Indianere af forskjellige Nationer, og som i Egenskab af de Forenede Staters Agent førte Underhandlinger med de vilde Steppeboere og afsluttede Overeenskomster med dem, for at skaffe Udvandrerne til Californien, der reiste gjennem Prairierne, Sikkerhed og Beskyttelse. Han opholdt sig i kort Tid hos Fitzpatrik og erfarede der saavel af hvide Jægere som af Indianere, at Sneen i Bjergene allerede laa høiere end nogensinde. Han fortsatte imidlertid sin Reise og kom til den lille Stad Pueblos ved Øvre Arkansas henimod Slutningen af November. Paa dette Sted forsynede han sig atter med Levnetsmidler, saavel som med Mais til sine Muuldyr, for under alle Eventualiteter at være sikkret i Bjergene, tog endnu en gammel Trapper, Bill William, med, der skulde tjene ham til Fører gjennem de nærmeste Landstrækninger, og befandt sig da efter kort Tids Forløb i Bjergenes dybe Snee. Kun yderst langsomt og med største Møie formaaede Expeditionen at rykke frem, thi Sneen havde allerede opfyldt Passene, saa at der udfordredes en halv Maaned til at tilbagelægge en Strækning af nogle faa Dagsreiser.

Følgende Føreren Bill William, der trods sin store Selvtillid kun syntes at kjende lidt til Landet, naaede Fremont indtil Nordsiden af Rio del Norte-Kløften, hvor de vildeste og ubestigeligste Klippemasser af den hele Rocky Mountains-Kjæde befinde sig. Bill William trængte stadig længere frem, og efterhaanden nærmede Selskabet sig Vandskjellet mellem det atlantiske Hav og Sydhavet, hvor Trævegetationen ophørte og stadige Sneestorme rasede. Af en saadan Sneestorm blev Fremont dreven tilbage fra et Forsøg paa at komme over Vandskjellet, og

ved denne Leilighed døde de første Dyr for ham af Kulde. Ogsaa flere af hans Folk fik Koldbrand i Lemmerne, og selve Føreren blev kun med yderste Nød reddet fra Døden.

Et nyt Forsøg paa at trænge igjennem blev gjort. Der blev stampet en Sti fast i Sneen, paa hvilken Troppen blev ledet Fod for Fod, uophørlig udsat for den rasende Sneestorm. Det ene Dyr efter det andet stivnede af Kulde og maatte lades tilbage med sin Last. Endelig naaede Fremont Høiden og befandt sig 12,000 Fod over Havfladen. Der oppe, hvor Stormen med uimodstaaelig Magt feiede Sneen bort fra Kupler og Bjergrygge, fandtes alene noget Foder, thi paa Skraaningerne laa Sneen mandshøit, og der var aabenbart ikke længer nogen Mulighed for at redde Dyrene. Det varede kun faa Dage, inden Fremonts prægtige Hjord laa begraven i dyb Snee. Uden Dyr blev det ham en endnu sværere Opgave at redde sig selv og sine Folk, saa meget mere som flere af dem havde tabt Modet ved Tanken om den uafvendelige Skjæbne, som forestod dem.

I denne Nød besluttede Fremont at vende tilbage til Toas, thi der levede hans Ven Kit Carson, som ikke var med ham paa denne Reise. Han valgte fire af dem, der frivillig meldte sig til denne Reise, gav en vis King Kommandoen over Afdelingen og paalagde ham strax at sende Folk med Levnetsmidler tilbage, hvis han paa nogensomhelst Maade skulde blive forsinket, thi efter det Tab, han havde lidt, beløb det hele Forraad af Levnetsmidler sig til 14 smaa Dagsrationer for hver Mand. King begav sig altsaa paa Veien, og Fremont satte nu sine Folk i Arbeide med at skaffe saa meget som muligt af Bagagen ned til Rio del Norte.

En bedrøvelig Tid tilbragte nu de Tilbageblevne, det sneede uophørlig, og Kulden blev mere og mere utaalelig, saa at allerede en af Folkene frøs ihjel. Sexten Dage vare gaaede paa denne Maade, og endnu vare ingen Efterretninger komne fra King. Af Mangel paa Levnetsmidler besluttede Fremont derfor selv at tiltræde Veien til Nybygderne, da han næsten maatte befrygte, at King og hans Kammerater vare afskaarne af Utah- og Apache-Indianerne. Med fire af sine Folk, blandt disse Hr. Prenß, begav han sig paa Reisen. De fem Eventyrere førte, foruden deres Vaaben og Tæpper, Proviant med for to eller tre Dage, medens de Tilbageblevne beholdt tre eller fire Mand og nogle Pund Sukker. Det var Fremonts Hensigt at naae Red-River-Nybygderne, 20 Mile nord for Taos, og derfra sende hurtigst muligt Hjelp tilbage. I Leiren efterlod han den Ordre, at hvis der ikke inden en vis Tid kom Hjelp — hvilket vilde være et Beviis paa, at han var gaaet tilgrunde — saa skulde Mandskabet ligeledes begive sig paa Veien og søge at redde sig.

Den anden Dag af sin Reise stødte Fremont paa friske Spor af Indianere, hvorved hans Bekymring for King og hans Kammerater forøgedes. Da Sporene viste den samme Retning, som han skulde, saa fulgte han dem. Den femte Dag overraskede han en Indianer, som var bleven tilbage efter sin Trop for at drikke af en Aabning i Isen. Han talte venlig til den Vilde og nævnede ham sit Navn, hvorpaa denne gav sig tilkjende som en Søn af en Utah-Høvding, med hvem Fremont tre Aar tidligere havde vexlet Gaver, tilbød sig strax som Fører og overlod ham endog fire, rigtignok kun svage, Heste for nogle smaa Gjenstande, som Fremont førte med sig. Han blev om Natten hos Indianerne og fortsatte den følgende Morgen langsomt sin Reise.

Efter at have tilbagelagt henved sex Mile, saae han henimod Aften en Røg stige op af en lille Skov foran sig, og i det Haab, at det muligviis kunde være den af King — der nu allerede havde været borte i 22 Dage — tilbagesendte Undsætning, ilede han derhen og fandt virkelig Kings Afdeling — men uden King selv. Han var neppe istand til at kjende de tre Skikkelser, saaledes vare de komne til at see ud af den skrækkeligste Hunger. Paa sine Spørgsmaal om King fik han til Svar, at denne allerede for nogen Tid siden var bukket under for den frygtelige Hunger og Kulde, og at de Øvrige havde fristet Livet ved Kjødet af deres Kammerats Liig.

Ved Hjelp af de af Indianerne kjøbte Heste lykkedes det ham at slæbe de tre Elendige med og at naae Red River Town, efter i ti Dage at have tilbagelagt 160 Mile. Strax efter sin Ankomst gjorde Fremont, understøttet af den uopslidelige Godey, en af hans troeste Kammerater, de fornødne Skridt for at bringe de Tilbageblevne Hjelp, og allerede den næste Aften begav den modige Godey sig med 4 Mexikanere og 40 Muuldyr paa Veien tilbage til Bjergene.

De 22 Medlemmer og Arbeidere af Expeditionen, der vare blevne tilbage i Sneen, ventede 7 Dage i Leiren, hvorpaa de, tvungne af den største Nød, brød op og fulgte den samme Retning, som Fremont havde taget. En Cosumne-Indianer var den Første, der fuldstændig fortvivlede. Allerede to Mile fra Leiren bad han sine Kammerater om at skyde sig, og da de negtede ham dette, vendte han tilbage til Leiren og døde der. Ti Mile længere blev en Anden, ved Navn Wise, Offer for Fortvivlelsen, han kastede sin Bøsse og sine Tæpper fra sig, lagde sig i Sneen og døde. To unge Indianerknøse, der ligeledes hørte til Expeditionen og fulgte efter i nogen Afstand, indhyllede den stakkels Jæger i hans Tæpper og begravede ham i Sneen. To Dage senere blev en Jæger, ved Navn Carver, vanvittig og troede i Delirium at see de forskjelligste velsmagende Retter for sig. Den tredie Dags Morgen skilte han sig ligeledes fra sine Kammerater og fandt snart sin Død i Sneen. Samme Dag bleve endnu to af den ulykkelige Skare tilbage; ifølge en Aftale antændte de Øvrige en dygtig Ild hos dem, vel vidende, at de to Jægere, af hvilke den ene allerede var bleven sneeblind, ikke vilde overleve Natten.

Den skrækkelige Kulde og de frygtelige Sneemasser havde fordreven alt Vildt fra disse Egne; kun nu og da lykkedes det de Reisende at skyde nogle Fugle og en eneste Gang en Hjort, hvilket ikke skulde forslaae meget til det halvt udhungrede Selskab. En Jæger, Haler, der havde taget Kommandoen over Troppen og ligesom de Andre tvivlede paa, at en eneste af dem vilde blive reddet, besluttede endelig at opløse Selskabet. Han forsikkrede sine Kammerater, at de i mindre Troppe paa To eller Tre maatte søge at naae Nybygderne, og at de saaledes spredte med større Sandsynlighed vilde støde paa den forventede Hjelp og tillige vilde have bedre Leilighed til at nedlægge noget Vildt.

Ifølge denne Beslutning blev der altsaa dannet tre Afdelinger. Med Haler fulgte 5 hvide Jægere og de 2 Indianerknøse. En af de Hvide blev imidlertid snart tilbage og var trods Halers varme Tiltale ikke til at bringe frem, men lovede at støde til dem inden Aften. De maatte saaledes lade ham tilbage og traf den Overeenskomst indbyrdes, at naar en af dem blev fuldstændig udmattet, saa skulde de Øvrige ikke vente paa ham, men antænde en Ild hos ham og drage

videre. To af de Fire bleve paa denne Maade endnu ladte tilbage, den Sidste kun et kort Stykke fra det Sted, hvor de de to forudilende Indianerknøse stødte paa Godey. Hans Liv blev reddet, men den Anden omkom i Sneen. Den først Tilbageblevne af Halers Trop var stødt til den anden Afdeling, der bestod af 8 Mand, havde med en af disse Otte begivet sig paa Veien, og Begge vare derpaa omkomne i Sneen. De øvrige af denne Afdeling havde besluttet at blive liggende, paa denne Maade oppebie Hjelpen og imidlertid leve af deres ihjelsultede Kammeraters Kjød eller, naar Nøden var størst, at skyde den Svageste til deres Livs Ophold. Af de To, der dannede den tredie Afdeling, var den Ene ligeledes omkommen, medens det lykkedes den Anden at støde sammen med Godey.

En saa sørgelig Skjebne blev Fremonts 4de Expedition tildeel. To Trediedele af Selskabet blev reddet ved den brave Godey, men de Øvrige, 11 Mand i Tallet, havde funden et gyseligt Endeligt; de laae spredte omkring paa Veien, hvor de vare sunkne sammen af Sult. Fremont havde funden et Asyl hos sin trofaste Ven Carson i Taos, hvorhen Resterne af hans Selskab, blandt hvilke flere havde mistet Lemmer af Kulde, ogsaa begave sig.

Fremont befandt sig i en fortvivlet Stilling; hele sin Udrustning havde han tabt; en Trediedeel af hans Kammerater havde funden Døden, en anden Deel var gjort til Krøblinge, han selv stod hjælpeløs midt i et fremmed Land, langt fra sit Hjem. Hans Energi beholdt imidlertid Overhaand, og han præsterede det Utrolige. Efter faa Dages Forløb befandt han sig atter i Spidsen for en ny organiseret Expedition, drog til Gila og kom, følgende dennes Løb, til Californien i Foraaret 1849.

Under sit Ophold her indløb der Efterretning til ham om, at han af de Forenede Staters Præsident, General Taylor, var udnævnt til Kommissair ved den mexikanske Grændsemaaling. Dette Beviis paa Tillid fra Regjeringen ovenpaa de tidligere omtalte Ubehageligheder vilde Fremont ikke vise fra sig, men besluttede at modtage Udnævnelsen. Han forhindredes imidlertid deri, idet han af Californiens Beboere blev udnævnt til Senator for Congressen i Washington. Han var endnu ikke fyldt 37 Aar, da denne smigrende Udmærkelse vistes ham af Californiens Befolkning, og han tiltraadte snart derpaa sin Reise til Washington.

I Aarene 1860 og 1864 var han Aspirant til Præsidentværdigheden i de Forenede Stater, men maatte vige Pladsen for Lincoln.

Correspondance.

Amerika.
Spanish Fork, Utah, den
15de Februar 1871.

Præsident William Cluff.

Kjære Broder!

Da jeg har faaet flere Breve fra mine Venner og Slægtninge siden jeg kom hjem fra min sidste Mission, sender jeg Dem disse Linier med Anmodning om at indrykke dem i „Stjernen."

De erindrer mig maaskee fra sidst De var her i Settlementet og talte til Skandinaverne, over hvilke jeg har præsideret de sidste 12 Aar.

I 1865 blev jeg sendt paa Mission til Danmark, og efter Ankomsten dertil, blev jeg beskikket til at arbeide i Vernes Conference.

Til mine kjære Søskende i Pagten vil jeg sige: Jeg føler vel ved at være samlet med det Folk, som har sluttet Pagt med Gud, og ved at være Medlem af en Kirke, der har Apostler og Propheter, ligesom Kirken i gamle Dage; og Skriften bærer jo Vidnesbyrd om, at disse Mænd skulde forblive i Kirken, indtil vi Alle naaede til Eenhed i Troen og til Christi Fyldes voxne Alder. Naar vi see hen til den Forvirring, som hersker i de mange forskjellige Religionspartier, maae vi erkjende, at vi ikke ere komne til dette Maal endnu.

Kjære Brodre! Værer lydige til Guds Riges Orden og værer ydmyge af Hjertet; værer som Fædre for Eders Familier og fremlæg et godt Exempel i Eders hele Vandel. I Unge, værer de Ældre lydige, thi det er Gud behageligt; I Hustruer, værer Eders Mænd lydige, thi Manden er Kvindens Hoved, ligesom og Christus er Menighedens Hoved, og I Børn, værer Eders Forældre lydige, thi Gud har befalet det.

Jeg vil give alle mine Søskende det Raad: Lev altid saaledes, at Guds Aand kan boe i Eders Indre og hans Engle ved Eders Side, saa vil Tiden nok oprinde, at I vilde blive hjemsamlede til Zion, og da vilde I finde Zion her. Jeg takker Eder for Eders mod mig udviste Gjestfrihed, medens jeg var paa Mission i Danmark, og mit Ønske er, at Herren vil belønne Eder mangfoldigen.

Til alle Slægtninge og Venner vil jeg sige: Beed af et oprigtigt Hjerte til Eders himmelske Fader, at I formedelst hans Aand maae faae Kundskab om dette Værks Guddommelighed, thi det er af lige Vigtighed for Alle at kjende Guds Love, og han ønsker, at Alle skulle blive frelste i hans Rige.

Der er Hundreder Maader, hvorpaa Menneskene dyrke Gud, og Alle troe de, at deres er den rette, men Christus har kun anviist een Maade, idet han sagde, at Menneskene skulde troe paa ham, omvende sig fra Synd og blive døbte i Vandet til Syndernes Forladelse; derefter skulde de faae den Hellig-Aands Gave ved Haandspaalæggelse af Herrens bemyndigede Tjenere.

Det samme Lys er tændt og de samme Gjerninger blive udførte nu, som i gamle Dage.

Lev Alle vel og vær flittig hilset fra mig og Familie.

J. Hansen.

Blandinger.

Christian Christiansen, sen. i Levan, Juab County, Utah, døde den 18de Januar d. A. i den høie Alder af næsten 81 Aar.

Christiansen var en indfødt Dansk og blev født den 7de April 1790 i Dolby, Viborg Sogn. Han var Skolelærer i fem og tredive Aar og Degn i den lutherske Kirke i Sognet, hvor han var født, i femten Aar, under hvilken Tid han var meget agtet for sin store Gudsfrygtighed.

Den 10de Juli 1852 blev han døbt og indlemmet i Jesu Christi Kirke af Sidste-Dages Hellige af Ældste Christian Christiansen jun., hans yngste Søn, som var den første Ældste, der blev ordineret under Ældste E. Snows Hænder.

Christiansen sen. blev ordineret til Høipræst af Ældste John Forsgreen og emigrerede fra Danmark tilligemed sin Søn i Efteraaret 1852 og ankom til Salt Lake Dalen i Septbr. 1853. Han forblev i Salt Lake City indtil 1859, da han tog til Nephi. Herfra reiste han til Ephraim i San Pete County, hvor han forblev indtil Efteraaret 1869, da han flyttede til Levan. Den 30te April 1870 blev han ordineret til Patriark af Ældste E. Snow. Hans første Hustru, hans Børns Moder, døde i Salt Lake City i Foraaret 1859. Han efterlader nu en Hustru, tre Sønner og en Datter. Hans ældste Søn boer i Danmark; de andre Børn ere i Utah og vare tilstede ved Begravelsen, som fandt Sted i Levan den 21de Januar. Et stort Følge, et af de største, som nogensinde er seet i dette County, ledsagede Baaren til Graven, og mange af hans Venner fra San Pete County saavelsom fra Nephi vare tilstede.

Christiansen nød Brugen af alle sine Sandser indtil det sidste Øieblik, gav fornøden Anviisning med Hensyn til hans Begravelse, velsignede sine Børn og Venner og formanede dem til ikke at sørge over hans Død, for han gik bort for at forene sig med sin Hustru og sine Venner, og længtes efter at blive befriet fra sit Legeme, saa at han kunde prædike for sine Venner paa den anden Side Sløret. Hans sidste Dage vare fulde af Fred, thi han levede og døde som en Guds Mand og som Patriark i Israel. („Deseret News.")

Niels Jørgensen, født paa Fyen den 9de September 1812, døde den 28de Januar 1871 i Santaquin, Utah.

Indhold.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faaes paa Contoiret i Lorentzensgade Nr. 14 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postcontoirer.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af W. W. Cluff.

Trykt hos F. E. Bording.